

Nr 74.

Av herr **Andersson, Alfred**, om åstadkommande av lättnader i villkoren för erhållande av lagfart å vissa slag av avsöndrade områden.

För dem som i en eller annan egenskap syssla med lagfartsfrågor torde det icke vara obekant, vilka svårigheter och olägenheter som kunna uppstå vid lagfarandet av områden, avskilda från stamfastighet genom jordavsöndring. Det är nämligen icke ovanligt att den som i förfluten tid inköpt ett dylikt område åtnöjt sig med innehavet av köpebrevet och besuttit området utan att ombesörja lantmäteriförrättning eller lagfart. Ofta kan lång tid förflyta innan åtgärder vidtagas för områdets definitiva avskiljande från stamfastigheten, d. v. s. dess lagfarande. Då har i många fall stamfastigheten bytt ägare, varjämte det icke är ovanligt att densamma undergått klyvningar, så att den vid tiden för lagfartsansökningen motsvaras av ett större eller mindre antal självständiga fastigheter. Det åligger då den lagfartssökande att förete fångeshandling från samtliga ägare till sistnämnda fastigheter eller att å sin egen fångeshandling erhålla påskrift om dessa personers samtycke till lagfartsåtgärden.

Det har ofta visat sig vara förknippat med stora svårigheter att erhålla sådant samtycke. Ehuru de vid tiden för lagfartsansökningen befintliga stamhemmansägarna icke hava någon rätt till det avsöndrade området händer det understundom att samtycke helt vägras, varjämte det icke är ovanligt att lämnande av samtycke göres beroende av större eller mindre ekonomiskt vederlag från ägaren till det avsöndrade området. Det torde sålunda runt omkring i landet finnas ett relativt stort antal avsöndrade områden vilka på grund av dessa skäl icke kunna bliva föremål för slutgiltig lagfart.

Dessa förhållanden kunna icke anses tillfredsställande. Ur fastighetsbokföringssynpunkt bör det vara angeläget att jämväl dylika områden lagfaras. Den största olägenheten är dock det förhållandet at dylika områdets belånings- och försäljningsmöjligheter äro ytterst försvårade.

Det synes därför vara angeläget att åstadkomma ändrade bestämmelser om villkoren för lagfarandet av dylika områden. Sådana bestämmelser torde så mycket hellre numera kunna utfärdas som man icke därigenom i det allmänna medvetandet försvagar känslan av skyldigheten att söka lagfart, enär det ju här gäller områden, som icke längre bildas.

På grund av det ovan anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om utredning av frågan på vad sätt lättnader skola kunna åstadkommas i fråga om villkoren för erhållande av lagfart å avsöndrade områden, vilkas stamhemmansägare vid tiden för lagfartsansökningen äro andra än sökandens fångesmän.

Stockholm den 23 januari 1937.

Alfred Andersson.
